

Bullidures i Xarumbos

Miquel Roca Bennàssar

Déjà entendu, déjà éprouvé, déjà fait, déjà pensé, déjà raconté, déjà vecu, déjà voulu, déjà vu. Galicisme. Fenomen del ja sentit, del ja experimentat, del ja fet, del ja pensat, del ja dit, del ja viscut, del ja volgut, del ja vist.

Diccionari Enciclopèdic de Medicina. Acadèmica de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears.

Les plagues bíbliques varen arribar fins a set. Lluís XIV va tenir catorze fills bords. Fou un psicòleg anomenat Miller qui va explicar que el 7 era un número màgic. No per allò que tots pensàvem —plagues, fills, pecats— sinó per una altra raó més ximple i tal vegada fascinant: recitau-li a una persona una sèrie llarga de xifres. Demanau-li que les repeteixi com més aviat millor: la majoria tan sols seran capaços de repetir-ne set. Màgic és el set, no per mor de les virtuts o els pecats, sinó per la capacitat de memòria del cervell humà: els menys capaços, 5. Els millors, 9. La resta, 7.

“Estalviar mots i maons és la jugada més noble i austera del constructor i del versificador”, deia Foix. De cinema parlant, hi ha un grapat de directors que no en fan estalvi, ni d’imatges ni de diàlegs. A *Seven* hi ha, així, sense mirar prim, referències a Milton, Dante, Chaucer: massa roba per a tant poc sabó. Set pecats capitals i un *sol disant* psicòpata que capgira les neurones de dos policies fan xarumbos amb la feina del carrer i els morts que van trobant segons els pecats capitals (els tres primers, ben clars; la resta, contemplats a la correquita). Diu Cairns que la

qualitat dominant del poble anglès, i tal vegada de tota la raça britànica, és el seu manifest desinterès per la lògica.

M’agraden les pel·lícules de por, i encara més les d’aquella por que se’n deriva de conductes humanes que són objecte dels criminòlegs o dels psicopatòlegs, especialment si no volen inventar el mercuri. *Seven*, malgrat tot, respecta la diferència del nou amb l’extravagant, l’esperit del temps amb l’absurd. *Seven* posa en marxa tot d’una la sensació del “déjà vu” o del “déjà vecu” (veure definició de la docta Acadèmia, a la capçalera de l’article), que provoca confiança ja de bon començament. És una història que ja hem vist, i millor, però aquí el plagi vol ésser decent, passeja el mirall davant d’altres històries de certa volada. En aquest tipus de cinema hi ha referents clars, magnífics referents: no allunyar-se massa d’ells és una bona manera de no pegar a l’altre extrem, que quasi sempre es situa molt a prop del ridícul. Un llibre, una imatge, un cos, un sabor: a la vida encara hi ha fenòmens que, baldament els nostres sentits ja els coneixen, en venir a la memòria, repetim sense cap mena de reticència allò de “torna-m’hi, torna-hi”.

SEVEN